

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακιστόν και πρώτον απαριθμηθέντες χρόνον
 εξερέθον και πάλιν 'στην γήν των Παρθενώνων

Χίλια κι' ένακόσα και δεκακοκτώ,
 νάναι τὸ Ταμείο σ' ἄλους ἀνοικτό.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' ἐθθείας πρόσθεμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄχι τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ἄμωσ μέρη—δέ κ' ἀφράγκα και' σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσειν φέρομεν παντός ἐνμούσου τσελεπή
 ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
 μέ την ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
 δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείον τέλει.

Νοεμβρίου δεκάτη κ' ἑβδόμη,
 κ' ἄλλοι νέοι θὰ γίνουνε νόμοι.

Χίλια τετρακόσα δύο και σαράντα,
 τώρα πιά θ' ἀνέβη μία κ' ἄλλη ράντα.

Ἡ θυὰς μὲ πόνο ψάλλει
 τῆς Δουαδικῆς τὸ χάλι.

Φ. — Κύττα πὸς φρουάτουν ἐθνη και λαοὶ ζητοῦν
 [καινά,

Ἐλευθερίας παντοῦ παιᾶνες,
 Βασιλεῖς και Μεγιστᾶνες;
 πέρχουν τώρα τὰ βουνά.

Κάθε κύριος ἱπότης,
 κάθε κραταιὸς δεσπότης
 σ' ἕνα τέτοιο ξαφνικὸ
 ἔχουν πάθει παιγικό.

Ποῦ τοῦ Πρώσου Σακαράκα
 κορυβαντιῶνα σμήνη;
 βλέπω κατὰ γῆς κ' ἔκεινη
 τὴν Αὐστριακὴ καζάκα.

Βλέπ' ἔδω και βλέπ' ἔκει...
 πάει κ' ἡ Δουαδική,
 ποῦ τὴν ἔφλεγ' ἕνας πόθος νάγει τῶν μικρῶν προ-
 (στάτης)

και τοὺς σκλάβους νὰ λυτρώνη,
 κ' οἱ λαοὶ νὰ κλίνουν γόνυ
 πανευδαίμονες' μπροστά της.

Τι κακό, τι δυστυχία,
 τέτοια πρώτης Μοναρχία
 νὰ διαλυθῆ προσφάτως
 και νὰ πῆη κατὰ κράτος.

Ποῦ κ' Ἄψβουργοι και Μαργάροι;
 πῆρανε κ' αὐτοὶ ποδάρι
 κ' ἔσαρώθησαν' στή μπόρα.

Κι' ὁ μικρὸς κ' ὁ σκλαβομένοσ
 και καθεὶς συρροισιμένοσ
 ποῦ θὰ καταφεύγη τώρα;

Σὲ ποιὸν τώρα θὰ στενάξῃ
 και θὰ πῆη και θὰ φωνάξῃ
 τὰ μικρὰ παραπόνα του
 και τὰ τόσα βῆσανά του;

Κι' ὁ Ἡερικλιέτος κλαίων
 Στέμματα Βασιλείων.

Π. — Τι κακό, τι δυστυχία,
 νὰ γαθῆ μιὰ Μοναρχία,
 ποῦ τὰ τόσα της ἔλει τὰ σκορποσος με τὰ φηγάρια,
 ποῦ γιὰ λευθεριαὶς εσφορίγα,
 κ' ἔθανάτωσ τὸν Ρῆγα,
 γι' αὐτὸ φώναξ' στ' αὐτὰ της; ἔως ποτε, παλλημάρι;